DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
14. februar 1989 *

I sag 206/87,

Lefebvre Frère et Sœur SA, Douai, ved advokat Kunlin, Paris, og advokat Cloetens, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Schleimer, 26, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent M.-J. Jonczy, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret C 254, Luxembourg,

sagsøgt,

støttet af

Den Franske Republik, ved J. P. Puissochet og Géraud de Bergues, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på den franske ambassade,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 8. maj 1987 hvorved Den Franske Republik bemyndigedes til fra fællesskabsbehandling at undtage friske bananer med oprindelse i visse tredjelande, der var bragt i fri omsætning i de øvrige medlemsstater (EFT C 127, s. 4),

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne G. F. Mancini og F. A. Schockweiler,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 30. november 1988,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. december 1988,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 7. juli 1987, har société Lefebvre Frère et Sœur SA, Douai (Frankrig), i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt annullationssøgsmål mod Kommissionens beslutning af 8. maj 1987, rettet til Den Franske Republik, hvorved denne medlemsstat bemyndigedes til fra fællesskabsbehandling at undtage friske bananer med oprindelse i tredjelande i den såkaldte dollar-zone, der var bragt i fri omsætning i de øvrige medlemsstater (EFT C 127 af 13.5.1987, s. 4).

2 Af frygt for, at indførslen til Frankrig af bananer, der var bragt i fri omsætning i de øvrige medlemsstater, skulle forstyrre det franske marked, hvis behov for størstedelens vedkommende opfyldes af produktionen i de franske oversøiske departementer samt i de tre AVS-stater, som er Frankrigs traditionelle leverandører, ansøgte den franske regering den 30. april 1987 Kommissionen om tilladelse til fra fællesskabsbehandling at undtage bananer med oprindelse i tredjelande — med undtagelse af de tre førnævnte AVS-stater — som var bragt i fri omsætning i de øvrige medlemsstater.

Ved den førnævnte beslutning, der blev vedtaget i henhold til EØF-Traktatens artikel 115, stk. 1, har Kommissionen meddelt denne tilladelse for fremtiden, idet dens gyldighedsperiode dog blev begrænset til den 30. april 1988 og dens materielle anvendelsesområde til at omfatte bananer med oprindelse i bestemte tredjelande i dollar-zonen, som befandt sig i fri omsætning i Fællesskabet.

Sagsøgeren, som tidligere ved flere lejligheder forgæves havde forsøgt at importere de i den anfægtede beslutning omhandlede bananer til Frankrig, fandt, at denne var ulovlig, og anlagde derfor nærværende sag.

Ved særskilt procesdokument, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. juli 1987, har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 91 rejst indsigelse om sagens afvisning og nedlagt påstand om, at Domstolen træffer afgørelse om denne indsigelse uden at indlede behandlingen af sagens realitet.

Kommissionens indsigelse, der støttes af Den Franske Republik, som er intervenøret i sagen til støtte for Kommissionens påstande, går ud på, at den anfægtede beslutning alene for fremtiden giver de franske myndigheder en skønsmæssig beføjelse til at udstede eller nægte at udstede importlicenser til importørerne, og at denne beslutning i forhold til disse udgør en foranstaltning af generel rækkevidde. Sagsøgeren er derfor hverken umiddelbart eller individuelt berørt af denne beslutning i Traktatens artikel 173, stk. 2's forstand.

Sagsøgeren har derimod gjort gældende, at den anfægtede beslutning berører selskabet umiddelbart, fordi den ikke har til formål at bemyndige Den Franske Republik til at udelukke visse bananer fra fællesskabsbehandling, men tværtimod stadfæster importrestriktioner, som Den Franske Republik har anvendt i mange år.

Sagsøgeren har endvidere anført, at selskabet er individuelt berørt af beslutningen, fordi det gentagne gange siden 1977 forgæves har ansøgt de franske myndigheder om importlicenser for bananer. Desuden er de forsendelser af bananer fra Belgien, som var bestemt for sagsøgeren, systematisk blevet afvist ved grænsen af de franske toldmyndigheder. Sagsøgeren har endelig indbragt sagen for de franske retter og

Kommissionen. Sagsøgeren adskiller sig således fra alle andre personer og er individualiseret på lignende måde som beslutningens adressat.

9 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

10 I henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2, er det en betingelse for antagelse til realitetsbehandling af et annullationssøgsmål mod en beslutning — anlagt af en privat som ikke er adressat for beslutningen — at sagsøgeren berøres umiddelbart og individuelt af beslutningen.

11 Da sagsøgeren ikke er adressat for den anfægtede beslutning, må det undersøges, om beslutningen berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

12 Det fremgår af Domstolens praksis (jævnfør dommen af 15. juli 1963, Plaumann, 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411), at andre personer end en beslutnings adressat kun kan være individuelt berørt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten.

13 Det fremgår imidlertid af sagen, at den anfægtede beslutning har til formål at bemyndige Den Franske Republik til for fremtiden i en bestemt periode fra fællesskabsbehandling at undtage alle indførsler af bananer med oprindelse i tredjelande i dollar-zonen, som er bragt i fri omsætning i en anden medlemsstat. Beslutningen fremstår derfor overfor alle bananimportører som en foranstaltning af generel rækkevidde, der finder anvendelse på objektivt fastsatte situationer og afføder retsvirkninger for persongrupper, der er beskrevet generelt og abstrakt.

4 Det følger heraf, at den anfægtede beslutning alene vedrører sagsøgeren i dennes objektive egenskab af bananimportør på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en tilsvarende situation.

5 Denne slutning påvirkes ikke af, at sagsøgeren før udstedelsen af den anfægtede beslutning flere gange forgæves havde forsøgt at importere bananer i fri omsætning til Frankrig, og har indbragt sagen for franske domstole og Kommissionen.

6 Sagsøgeren har nemlig ikke godtgjort, at de ansøgninger om importlicenser, som selskabet havde indgivet til de franske myndigheder, stadig verserede på datoen for udstedelsen af den anfægtede beslutning.

7 I øvrigt er afvisningerne ved grænsen af de bananforsendelser, som var bestemt for sagsøgeren, og som er sket før udstedelsen af beslutningen, uden nogen som helst betydning for spørgsmålet om, hvorvidt nærværende sag kan antages til realitetsbehandling, eftersom beslutningen ikke har tilbagevirkende gyldighed.

8 Domstolen kan heller ikke lægge sagsøgerens argument til grund, hvorefter Kommissionen havde kendskab til sagsøgerens situation, da den udstedte den anfægtede beslutning. En retsakt mister nemlig ikke sin forordningskarakter, fordi det er muligt at afgøre, hvor mange eller endog hvilke retssubjekter, akten på et givet tidspunkt skal gælde for, når det dog er utvivlsomt, at den finder anvendelse på grundlag af en ved retsakten fastlagt objektiv retlig eller faktisk situation, der hænger sammen med aktens formål (jfr. dommen af 6. oktober 1982, Alusuisse, 307/81, Sml. s. 3463).

Herefter kan den omtvistede beslutning ikke anfægtes af sagsøgeren i henhold til Traktatens artikel 173, stk. 2. Sagen bør derfor afvises.

Sagens omkostninger

20 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at afholde sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom.

21 Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor afholde sagens omkostninger.

22 Da kun Kommissionen har nedlagt en sådan påstand, bør afgørelsen herom alene omfatte de af Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.

3) Den Franske Republik betaler sine egne omkostninger.

O'Higgins Mancini Schockweiler

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. februar 1989.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for Anden Afdeling